

Noi cei trecuți prin viață

Aspiranta

Noi cei trecuți prin viață

Privesc cum timpul la toți ne dă târcoale
Nu scăpă floare sau suflet nou venit,
Un cal sălbatic ce-aleargă pe-a sa cale
Purtând pe coamă, clipa ce zboară-n infinit.
Trimit acum o veste la cei trecuți prin viață
Nerăbdătoare sunt la suflete s-ajungă,
Văzând hotare reci și ziduri cum se-nalță,
Acoperind dorința cu-o iarnă grea și lungă.
Dar noi suntem copacii din toamna cea târzie
Și sufletul ne este un trubadur hoinar,
Poet la curtea veche ce versurile-și scrie
Pe aripa speranței și crinii din altar.

Conveniențe sterpe ne țin încorsetați
În lanțuri ruginite și-n cuvântări meschine,
Un vânt năpraznic bate și suntem sufocați
De-o mască vlăguită uitând de-al nostru sine.
Și ne stropim trăirea cu lacrimi și durere
Purtând-o prin îngheț spre veșnică osândă,
Dar sufletul se zbate să șteargă a sa tăcere
Strigând că nu îi pasă, de cei ce stau la pândă.
În vatra din adâncuri iubirea-i încă vie,
Iar visurile noastre nu-s năluciri sau fum,
Am vrea să viețuim la margini de vlăsie
Serenitatea clipei cu veșnicu-i parfum.